

Υπόθεση 66/84

Ferriere di Borgaro SpA κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

« Ποσοτώσεις παραγωγής για το χάλυβα »

Περίληψη

ΕΚΑΧ — Παραγωγή — Σύστημα ποσοτώσεων παραγωγής και παραδόσεως χάλυβα — Υπέρβαση των ποσοτώσεων παραγωγής κατά τη διάρκεια ορισμένου τριμήνου — Πεπλανημένη δήλωση της παραγωγής αναφοράς — Αίτηση διορθώσεως της ποσοτώσεως — Καθυστερημένη αντίδραση της Επιτροπής — Μερική κάλυψη της υπερβάσεως κατά τη διάρκεια του επομένου τριμήνου — Μείωση του προστίμου

(Συνθήκη ΕΚΑΧ, άρθρο 58· Γενικές αποφάσεις 2794/80 και 1831/81, άρθρο 12)

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ

P. VERLOREN VAN THEMMAAT

της 31ης Ιανουαρίου 1985 *

*Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,*

1. Εισαγωγή

1.1. Η προσφεύγουσα, η επιχείρηση Ferriere di Borgaro SpA, η οποία, όπως ανέφερε κατά

την προφορική διαδικασία, βρίσκεται προπρωχέσεως, άσκησε, ενώπιον του Δικαστηρίου, προσφυγή κατά της αποφάσεως της Επιτροπής, της 26ης Ιανουαρίου 1984, με την οποία της επιβλήθηκε, σύμφωνα με την απόφαση 1831/81 (ΕΕ 1981 L 180, σ. 1) πρόστιμο 71 857 ECU λόγω υπερβάσεως της ποσοτώ-

* Μετάφραση από τα ολλανδικά.

σεως παραγωγής για το πρώτο τρίμηνο του 1982 κατά 1 265 τόνους για τα προϊόντα της κατηγορίας VI, εμπορικοί χάλυβες. Ζητεί την ακύρωση της απόφασης και, επικουρικός, τη μείωση του ποσού του προστίμου.

1.2. Οι διάδικοι δεν διαφωνούν ως προς τα ποσοτικά στοιχεία της υπερβάσεως. Διατυπώνουν, ωστόσο, διαφορετικές απόψεις ως προς τις ειδικές περιστάσεις που πρέπει να ληφθούν υπόψη για τον προσδιορισμό του ύψους του προστίμου και δικαιολογούν απόκλιση από το κανονικό ποσοστό του προστίμου που ανέρχεται σε 75-ECU ανά τόνο.

Στην απόφαση, η οποία κατά την άποψη των διαδίκων εκθέτει κατά τρόπο αναλυτικό και ορθό τα πραγματικά περιστατικά, η Επιτροπή έλαβε υπόψη της, τόσο την κατάσταση αβεβαιότητας που δημιουργήθηκε για την προσφεύγουσα από το γεγονός ότι η Επιτροπή επιχείρησε αναπροσαρμογή των ποσοστάσεων μόνο μετά τη λήξη του σχετικού τριμήνου, όσο και τη μερική αντιστάθμιση της υπερβάσεως του πρώτου τριμήνου με μη χρησιμοποίηση της ποσοστάσεως του δεύτερου τριμήνου. Έτσι, για το μέρος της υπερβάσεως που αντισταθμίστηκε, δηλαδή για ποσότητα 788 τόνων, το πρόστιμο καθορίστηκε σε 41,25 ECU ανά τόνο, δηλαδή στο ήμισυ του ποσού των 82,5 ECU ανά τόνο που εφαρμόστηκε στους υπόλοιπους 477 τόνους. Σύμφωνα με το άρθρο 12 της απόφασης 1831/81/EKAX επιβάλλεται πρόστιμο το οποίο ανέρχεται, κατά κανόνα, σε 75 ECU ανά τόνο υπερβάσεως. Στην περίπτωση που μία επιχείρηση υπερβεί την ποσόστωσή της κατά 10 % ή περισσότερο, ή αν η επιχείρηση έχει ήδη υπερβεί την ποσόστωσή της στο παρελθόν, το πρόστιμο μπορεί να διπλασιαστεί. Έτσι, το πρόστιμο αυξήθηκε κατά 10 % και ανήλθε σε 82,5 ECU ανά τόνο.

Η Επιτροπή αναφέρει ότι για να καθορίσει το ποσό του προστίμου, έλαβε υπόψη της τη νομολογία του Δικαστηρίου στην απόφαση της 19ης Οκτωβρίου 1983, στην υπόθεση 179/82, Lucchini (Συλλογή 1983, σ. 3083).

Η προσφεύγουσα θεωρεί ότι το πρόστιμο έπρεπε να μειωθεί περισσότερο, λόγω του

ποσοτού ευθύνης που φέρει η Επιτροπή για την υπέρβαση της ποσοστάσεως και λόγω της καλόπιστης συμπεριφοράς που επέδειξε ανέκαθεν η προσφεύγουσα. Παραπέμπει, σχετικώς, στην απόφαση του Δικαστηρίου, της 14ης Φεβρουαρίου 1984, στην υπόθεση 2/83, Alfer, στην οποία το πρόστιμο μειώθηκε κατά 11 % περίπου σε σχέση με το αρχικό ποσό.

Σύμφωνα με την παγιωθείσα, εν τω μεταξύ, νομολογία του Δικαστηρίου η αντικανονική υπέρβαση μιας ποσοστάσεως δεν μπορεί να αντισταθμιστεί με μείωση της παραγωγής κατά τη διάρκεια ενός μεταγενέστερου τριμήνου, διότι το σύστημα των ποσοστάσεων έχει θεσπιστεί επί τριμηνιαίας βάσεως (πρβλ. μεταξύ άλλων, απόφαση στη υπόθεση 179/82, Lucchini και απόφαση της 14ης Φεβρουαρίου 1984, στην υπόθεση 2/83, Alfer, Συλλογή 1984, σ. 799). Γι' αυτόν το λόγο η παρούσα διαφορά αφορά πράγματι μόνο το ζήτημα αν έπρεπε να υπάρξει μεγαλύτερη μείωση του προστίμου.

2. Τα πραγματικά περιστατικά

Η προσφεύγουσα παράγει κυρίως ειδικούς χάλυβες, μεταξύ άλλων πρίσματα κανονικού χάλυβα πλευράς κάτω των 50 mm.

Υπό το καθεστώς ισχύος της απόφασης 2794/80/EKAX (ΕΕ ειδ. έκδ. 13/010, σ. 50), δήλωσε εκ πλάνης τα εν λόγω πρίσματα στην ποσόστωσή της για τον ακατέργαστο χάλυβα και όχι στην ποσόστωσή της για τα προϊόντα ελάσεως της ομάδας IV. Την πιο πάνω απόφαση αντικατέστησε η απόφαση 1831/81/EKAX (ΕΕ 1981, L 180, σ. 1), από 1ης Ιουλίου 1981. Η νέα αυτή απόφαση τροποποίησε την ισχύουσα ρύθμιση υπό την έννοια ότι εξακολουθούσαν να υπάγονται στο καθεστώς των ποσοστάσεων μόνο ορισμένες κατηγορίες εξελασμένων χαλύβων — και όχι πλέον η παραγωγή ακατέργαστου χάλυβα. Λόγω του γεγονότος αυτού καθορίστηκε για την προσφεύγουσα ποσόστωση παραγωγής εμπορικών χαλύβων πολύ μικρότερη σε σχέση με την προηγούμενη παραγωγή της.

Με απόφαση της 21ης Δεκεμβρίου 1981, η Επιτροπή καθόρισε την ποσόστωση παραγωγής της προσφεύγουσας και το μέρος της ποσοστάσεως αυτής που μπορεί να παραδοθεί μέσα

στην κοινή αγορά σε 1 185 και 1 169 τόνους αντιστοίχως, για το πρώτο τρίμηνο του 1982.

Με πέντε τηλετυπήματα στις 19, 22 και 28 Ιανουαρίου καθώς και στις 22 και 31 Μαρτίου 1982, η προσφεύγουσα ζήτησε αύξηση των ποσοστώσεων της υποστηρίζοντας ότι είχε προβεί σε πελανημένη κατάταξη των πρισμάτων και ζήτησε να της υποδείξει η Επιτροπή πώς πρέπει να ενεργήσει (τηλετύπημα της 22ας Ιανουαρίου 1982). Στις 27 Φεβρουαρίου 1982 επιθεωρητές της Επιτροπής πραγματοποίησαν επιτόπιο έλεγχο.

Με απόφαση της 19ης Απριλίου 1982, δηλαδή μετά το τέλος του πρώτου τριμήνου (Ιανουάριος, Φεβρουάριος και Μάρτιος), η Επιτροπή αύξησε τις ποσοστώσεις σε 5 419 και 5 646 τόνους αντιστοίχως. Η ίδια απόφαση καθόρισε σε 5 134 τόνους την ποσόστωση της προσφεύγουσας για το δεύτερο τρίμηνο. Υπό τις περιστάσεις αυτές, η προσφεύγουσα σταμάτησε τότε — δηλαδή κατά τη διάρκεια του δεύτερου τριμήνου — την παραγωγή της ώστε να καλύψει κατά το δυνατό την υπέρβαση του πρώτου τριμήνου. Εξάλλου, κατά τη διάρκεια της διαδικασίας δεν καθορίστηκε σε ποιο ακριβώς χρονικό σημείο η προσφεύγουσα σταμάτησε την παραγωγή της. Η ίδια η προσφεύγουσα τοποθετεί το σημείο αυτό λίγο μετά τη λήψη της αποφάσεως για αύξηση και για καθορισμό των ποσοστώσεων για το πρώτο και δεύτερο τρίμηνο, δηλαδή όχι πολύ αργότερα από τις 19 Απριλίου. Κατά την προφορική διαδικασία, η Επιτροπή διατύπωσε ζωνχές αμφιβολίες για το αν πράγματι η προσφεύγουσα ενήργησε κατά τον τρόπο αυτό ευθύς μετά τις 19 Απριλίου. Οι αμφιβολίες αυτές — οι οποίες κατά την άποψή μου φαίνονται δικαιολογημένες — στηρίζονται στη διαπίστωση ότι σύμφωνα με τους ισχυρισμούς της προσφεύγουσας, ότι δηλαδή της αλέμεναν μόνο 788 τόνοι ποσοστώσεως για το δεύτερο τρίμηνο, με τους οποίους αντιστάθμισε ένα μέρος της υπερβάσεως του πρώτου τριμήνου, συνεπάγονται ότι ήδη στην αρχή του δεύτερου τριμήνου, δηλαδή τέλος Απριλίου, είχε ήδη παραγάγει 4 300 τόνους περίπου.

Εν πάση περιπτώσει, δεν αμφισβητείται ότι κατά τη διάρκεια του πρώτου τριμήνου η

παραγωγή της προσφεύγουσας ανήλθε σε 6 684 τόνους. Υπερέβη, δηλαδή, την ποσόστωση της κατά 1 265 τόνους. Λόγω της μειώσεως της παραγωγής της κατά το δεύτερο τρίμηνο, παρήγαγε 788 τόνους λιγότερο κα έτσι αντιστάθμισε μερικώς την υπέρβαση, ώστε να απομείνει ακάλυπτη παραγωγή 477 τόνων.

3. Η προσβαλλόμενη απόφαση

Στις είκοσι αιτιολογικές της σκέψεις, η απόφαση εκθέτει διά μακρόν την εξέλιξη των πραγματικών περιστατικών, καθώς και τα επιχειρήματα που διατύπωσε η προσφεύγουσα εγγράφως και κατά την προφορική διαδικασία. Διαπιστώθηκε ότι οι ποσοστώσεις που είχε αρχικά καθορίσει η Επιτροπή στηρίζονταν σε ανακριβή στοιχεία που είχε παράσχει η προσφεύγουσα και ότι με διάφορα τηλετυπήματα (πέντε τον αριθμό), ζήτησε από την Επιτροπή να της ανακοινώσει την αύξηση των ποσοστώσεων της για να αποφευχθεί η υπέρβαση και για να μπορέσει να της επιτρέψει να την καλύψει κατά τη διάρκεια του δεύτερου τριμήνου. Συμπερασματικώς αναφέρεται στην απόφαση:

«ότι λαμβανομένης υπόψη της κατάστασης αβεβαιότητας, στην οποία έπεσε η επιχείρηση κατά τη διάρκεια του πρώτου τριμήνου του 1982 και της βουλήσεώς της να αντισταθμίσει την υπέρβαση του πρώτου τριμήνου και επομένως να διευθετηθεί κατά ένα μέρος την κατάσταση, πρέπει να επιβληθεί, για το μέρος της υπερβάσεως για το οποίο υπήρξε αντιστάθμισμα, δηλαδή για 788 τόνους, πρόστιμο ανερχόμενο σε 41,25 ECU ανά τόνο υπερβάσεως το οποίο αντιπροσωπεύει πρόστιμο, το ποσό του οποίου ισούται με το ήμισυ του ποσού του προστίμου που επιβάλλεται για την υπέρβαση των 477 τόνων».

Όπως συνάγεται από την αιτιολογική αυτή σκέψη η Επιτροπή έλαβε ορθώς υπόψη της, κατά τον καθορισμό του προστίμου, τις ειδικές περιστάσεις, υπό τις οποίες έγινε η υπέρβαση, σύμφωνα με τη νομολογία του Δικαστηρίου (τελευταίως, υπόθεση 270/82, Estel, απόφαση της 29ης Φεβρουαρίου 1984, σκέψη 12). Σχετικώς, στηρίχθηκε, ιδίως, στην υπόθεση 179/82, Lucchini.

4. Οι λόγοι

Τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας σε τελευταία ανάλυση, συνίστανται, πράγματι, σε δύο λόγους. Με τον *πρώτο* λόγο η προσφεύγουσα αιτιάζει την Επιτροπή για κατάχρηση εξουσίας, επειδή έκρινε, στην έβδομη αιτιολογική σκέψη της αποφάσεως περί επιβολής προστίμου, ότι η ανακριβής δήλωση της προσφεύγουσας για τις ποσότητες αναφοράς δεν μπορεί να αποχωριστεί από το γεγονός ότι από τον Ιούλιο του 1981 η προσφεύγουσα δεν δηλώνει πλέον την παραγωγή της προκειμένου να καθοριστεί η εισφορά και δεν καταβάλλει πλέον την εισφορά. Η Επιτροπή εξέδωσε σχετικά εντολή πληρωμής, στις 3 Ιουνίου 1983. Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η προσβαλλόμενη εν προκειμένω απόφαση αφορά, πράγματι, παράβαση στον τομέα των εισφορών και της υποχρέωσης παροχής πληροφοριών.

Με το *δεύτερο* λόγο, η προσφεύγουσα επιχειρεί να εκθέσει στο Δικαστήριο τις ειδικές περιστάσεις, υπό τις οποίες πραγματοποιήθηκε η υπέρβαση, κατά τρόπο ώστε να καταδειχθεί ότι η Επιτροπή φέρει σε μεγάλο βαθμό ευθύνη γι' αυτό και ότι το πρόστιμο που επιβλήθηκε έπρεπε να είναι μικρότερο. Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται σχετικά ότι η κατάταξη των πρισμάτων πλευράς κάτω των 50 mm, δεν ήταν πολύ σαφής υπό το καθεστώς ισχύος της αποφάσεως 2794/80/ΕΚΑΧ. Εξάλλου, κατά τους ελέγχους που διενεργήθηκαν, οι επιθεωρητές της Επιτροπής δεν υπέδειξαν στην προσφεύγουσα ότι η κατάταξη των πρισμάτων στην κατηγορία του ακατέργαστου χάλυβα αντί για την κατάταξή τους στην ομάδα IV, εμπορικοί χάλυβες, ήταν εσφαλμένη. Λόγω του γεγονότος αυτού, η Επιτροπή φέρει, κατά την άποψη της προσφεύγουσας, μεγάλο μέρος της ευθύνης για την υπέρβαση που τελικά έγινε. Εξάλλου, κατά τη διάρκεια του τέταρτου τριμήνου του 1981, η προσφεύγουσα ανακοίνωσε στην Επιτροπή ότι η παραγωγή της θα υπερέβαινε το τέταρτο της ετήσιας παραγωγής της αναφοράς, δηλαδή 6 000 τόνους, έτσι ώστε κατά το επόμενο τρίμηνο θα έπρεπε να υπαχθεί στο σύστημα των ποσοστώσεων, σύμφωνα με το άρθρο 4, παράγραφος 4, της αποφάσεως 1832/81/ΕΚΑΧ, της 3ης Ιουλίου 1981 (ΕΕ 1981 L 184, σ. 1).

Εκθέτει, τέλος, ότι παρά τις πιεστικές αιτήσεις που εγκαίρως απηύθυνε προς την Επιτροπή με πέντε τηλετυπήματα, η τελευταία αύξησε τις ποσοστώσεις πολύ αργά, μετά το τέλος του πρώτου τριμήνου.

5. Εκτίμηση των λόγων

Σε ό, τι αφορά τον πρώτο λόγο, από κανένα στοιχείο δεν προκύπτει ότι με την απόφαση επιδιώκεται σκοπός διαφορετικός από εκείνον της επιβολής κυρώσεων για υπέρβαση των ποσοστώσεων. Μόνο σ' ένα μικρό χωρίο μιας αιτιολογικής σκέψεως η Επιτροπή αναφέρεται στον τομέα των εισφορών και της υποχρέωσης παροχής πληροφοριών· το νόημα δεν είναι, πράγματι, απολύτως σαφές, αλλά δεν μπορεί να αποδειχτεί ότι αυτός ήταν ο λόγος, για τον οποίο ελήφθη η προσβαλλόμενη απόφαση. Εξάλλου, από το εν λόγω χωρίο προκύπτει ότι για την εν λόγω παράβαση εκδόθηκε χωριστή απόφαση. Επομένως, κατά τη γνώμη μου, πρέπει να απορριφθεί ο λόγος αυτός.

Με το δεύτερο λόγο της η προσφεύγουσα επιχειρεί να αποδώσει, σε μεγάλο βαθμό, την ευθύνη για την υπέρβαση στην Επιτροπή. Επικαλείται, σχετικά, τη νομολογία του Δικαστηρίου στις υποθέσεις 188/82, Thyssen (Συλλογή 1983, σ. 3721), 2/83, Alfer, και 270/82, Estel, στις οποίες — ιδίως στις δύο πρώτες — το Δικαστήριο μείωσε σημαντικά τα επιβληθέντα πρόστιμα. Σε ό,τι αφορά την εσφαλμένη κατάταξη των εν λόγω πρισμάτων, δεν μπορεί να γίνει δεκτό, με βάσει τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας, ότι την ευθύνη την φέρει η Επιτροπή διότι δεν ανακάλεσε στην τάξη την προσφεύγουσα. Από τα επιχειρήματα που διατύπωσε προς υπεράσπισή της η Επιτροπή προκύπτει ότι ήδη υπό το καθεστώς ισχύος της αποφάσεως 2794/80/ΕΚΑΧ, τα πρίσματα έπρεπε να καταταγούν στην ομάδα IV, εμπορικοί χάλυβες και όχι στην κατηγορία του ακατέργαστου χάλυβα. Η Επιτροπή παραπέμπει σχετικά στο παράρτημα I, που αναφέρεται στο άρθρο 2 και στο παράρτημα II που αναφέρεται στο άρθρο 10. Τα παραρτήματα αυτά παραπέμπουν αντιστοίχως στα ερωτηματολόγια Eurostat 2-13 και 2-11, τα οποία, με τη σειρά τους, παραπέμπουν στις Euronorms όπου αναφέρεται η εν λόγω κατάταξη. Η Επιτροπή εξέθεσε, επίσης, ότι σε άλλες επιχειρή-

σεις η ακριβής κατάταξη δεν παρουσίασε δυσκολίες και ότι οι Ευρωπαίοι είχαν αποσταλεί σε όλες τις ενδιαφερόμενες επιχειρήσεις. Η προσφεύγουσα δεν αμφισβήτησε την ερμηνεία αυτή. Όπως προέκυψε, μετά από τους ελέγχους που πραγματοποιήθηκαν βάσει της αποφάσεως 2794/80/ΕΚΑΧ, η Επιτροπή, πράγματι, δεν επέστησε την προσοχή της ενδιαφερόμενης επιχειρήσεως στην εσφαλμένη κατάταξη, την οποία, ίσως, δεν είχε διαπιστώσει. Πάντως, στην παρούσα περίπτωση, δεν κατέστη δυνατό να συναχθεί από τη διαδικασία τότε ακριβώς πληροφορήθηκε σχετικώς η επιχείρηση. Ακόμα και ερωτήσεις που έθεσαν τα μέλη του Δικαστηρίου κατά τη διάρκεια της προφορικής διαδικασίας, δεν επέτρεψαν την οριστική λύση του προβλήματος. Νομίζω ότι κατά την προφορική διαδικασία η Επιτροπή συμφώνησε με τα όσα είχε αναφέρει η προσφεύγουσα στην προσφυγή της, δηλαδή ότι οι επιθεωρητές της Επιτροπής της γνωστοποίησαν την ορθή κατάταξη, όταν τέθηκε σε ισχύ η απόφαση 1831/81/ΕΚΑΧ, την 1η Ιουλίου 1981. Εν πάση περιπτώσει, από τις ενέργειες της προσφεύγουσας προκύπτει ότι γνώριζε την ορθή κατάταξη, κατά το τέταρτο τρίμηνο του έτους 1981 όταν ανέφερε στην Επιτροπή ότι η παραγωγή της θα υπερέβαινε τους 6 000 τόνους — ποσότητα, εξάλλου, που πεπλανημένως είχε εκλάβει — και ότι, κατά συνέπεια, θα έπρεπε να υπαχθεί στο σύστημα των ποσοστώσεων.

Κατά την άποψή μου από το σύνολο των πραγματικών αυτών περιστατικών δεν προκύπτει ευθύνη της Επιτροπής. Η προσφεύγουσα δεν μπορεί να επικαλεστεί εκ των υστέρων μια ανώμαλη κατάσταση που η ίδια δημιούργησε προηγουμένως και που η Επιτροπή δεν είχε διαπιστώσει. Από τις προαναφερθείσες δηλώσεις της ίδιας της προσφεύγουσας προκύπτει, εν πάση περιπτώσει, ότι γνώριζε την ορθή κατάταξη του εν λόγω προϊόντος υπό το καθεστώς ισχύος της αποφάσεως 1831/81/ΕΚΑΧ, εφόσον ενημέρωσε την Επιτροπή για την υπέρβαση του ορίου παραγωγής των 6 000 τόνων κατά τη διάρκεια του τέταρτου τριμήνου, γεγονός που θα είχε ως συνέπεια την υπαγωγή της στο σύστημα

ποσοστώσεων. Ανεξάρτητα από την εσφαλμένη ερμηνεία του άρθρου 4, παράγραφος 4, της αποφάσεως 1831/81/ΕΚΑΧ, όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση 1832/81/ΕΚΑΧ, το επιχείρημα που στηρίζεται στο όριο παραγωγής των 6 000 τόνων, που επιτρέπει σε μια επιχείρηση να εξαιρεθεί από το σύστημα ποσοστώσεων, ελάχιστα έχει, κατά τη γνώμη μου, σχέση με τα επιχειρήματα που διατυπώθηκαν προς στήριξη αυτού του λόγου. Δεν αντιλαμβάνομαι ποια είναι η σχέση που έχει με την κατάταξη. Αντιθέτως, όπως ήδη ανέφερα, προκύπτει ότι η προσφεύγουσα γνώριζε την ορθή κατάταξη. Εξάλλου, αν το όριο παραγωγής ήταν 3 000 τόνοι ανά τρίμηνο, όπως ισχυρίζεται η Επιτροπή, θα έπρεπε να είχε υπαχθεί στο σύστημα των ποσοστώσεων ήδη από το τέταρτο τρίμηνο του 1981. Είναι, πράγματι, βέβαιο ότι κατά το τρίτο τρίμηνο του έτους αυτού η παραγωγή της προσφεύγουσας ανερχόταν σε 4 771 τόνους.

Ορθώς η Επιτροπή, κατά τον καθορισμό του ποσού του προστίμου, έλαβε υπόψη της την κατάσταση αβεβαιότητας που η ίδια είχε δημιουργήσει λαμβάνοντας καθυστερημένα απόφαση, κατά τη διάρκεια του δεύτερου τριμήνου του 1982, καθώς και τη μερική αντιστάθμιση της υπερβάσεως εκ μέρους της προσφεύγουσας. Νομίζω ότι ορθώς η Επιτροπή κατά τον καθορισμό του ποσού του προστίμου προέβη σε διάκριση μεταξύ της πραγματικής αντισταθμίσεως και της εναπομένουσας υπερβάσεως, διότι από τη διαδικασία δεν προέκυψε με βεβαιότητα τότε ακριβώς σταμάτησε την παραγωγή της η προσφεύγουσα. Αν αυτό έγινε λίγο μετά τη λήψη της αποφάσεως για αύξηση των ποσοστώσεων, θα πρότεινα στο Δικαστήριο, στηριζόμενος στις ειδικές περιστάσεις που αναγνωρίστηκαν και στην πραγματική αδυναμία αντισταθμίσεως και των 477 τόνων κατά τη διάρκεια του εν λόγω τριμήνου, να εφαρμόσει το συντελεστή προστίμου μειωμένο στο μισό. Δεδομένων, όμως, των δικαιολογημένων αμφιβολιών — όπως ήδη είπα — που διατυπώθηκαν σχετικά, δεν θα προτείνω κάτι τέτοιο. Αντίθετα, λόγω των ειδικών περιστά-

σεων που αποδεδειγμένα συνέτρεχαν θεωρώ άδικο να καθοριστεί το πρόστιμο με βάση τον ανώτερο συντελεστή των 82,5 ECU ανά τόνο. Υπό τις παρούσες περιστάσεις προτείνω, λοιπόν, στο Δικαστήριο να μειώσει το ποσό του προστίμου, εφαρμόζοντας τον κανονικό συντελεστή των 75 ECU ανά τόνο. Για τους

477 τόνους υπερβάσεως που δεν αντισταθμίστηκαν αυτό σημαίνει πρόστιμο 35 775 ECU, ενώ για τους 788 τόνους υπερβάσεως που αντισταθμίστηκαν, αυτό σημαίνει, με βάση το μειωμένο στο μισό συντελεστή, πρόστιμο 29 550 ECU, δηλαδή συνολικώς πρόστιμο 65 325 ECU.

Προτείνω, λοιπόν, στο Δικαστήριο να μειώσει το πρόστιμο σε 65 325 ECU, εφαρμόζοντας τον κανονικό συντελεστή των 75 ECU ανά τόνο, να απορρίψει κατά τα λοιπά την προσφυγή και να καταδικάσει τους διαδίκους να φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα.